

B U L L E T I N

Společnosti Otokara Březiny

44

Jaroměřice nad Rokytnou
SRPEN 2007

Bulletin vychází díky finančnímu přispění Ministerstva kultury ČR.

Děkujeme sponzorům:

Petr Hobza Jaroměřice n. R., Eximet Trafo Praha, Stanislav Hort Třebíč, MUDr. Jana Langášková, MUDr. Blanka Götzová, MUDr. Jan Kousalík, MUDr. Šeda, Lékárna Jaroměřice n. R., Ing. arch. Michal Zlatuška, Jiří Lessl, Drahoslava Kratochvílová

Bulletin vydává výbor Společnosti O. Březiny v Jaroměřicích n. Rok., Březinova 46, 675 51, tel.: 603760768. IČO 44065841, č.ú. 1523660379/0800; e-mail na předsedu Mgr. Jiřího Höfra: hofer.j@seznam.cz., e-mail na studijní knihovnu při Muzeu O. B.: studijniknihovna@otokarbrezina.cz. Adresa našich stránek: www.otokarbrezina.cz.

Toto číslo sestavil Radovan Zejda, tisk Helena Stejskalová a Blanka Nedvědícká.

Ilustrace na titulní straně: Vlastimil Toman

Příspěvky do č. 45 dodejte laskavě do 1. prosince 2007.

Otokar Březina

Němé setkání

Jedenkrát oddech cizího žití zarděl mne blízkostí spřízněné touhy:
hlas vonný očekáváním, jak modlitba zvonů, večer, před velkými
svátky.

Chladivé poprchávání tónů jimiž okřívá píseň omdlelá tichem,
a naděje zesláblá nekonečnou chůzí v krajinách zářící mlhy.

Šumění nesmělých kroků, když láska jde dušemi v snění
a vzbouzí uvítání krve iluzí úsměvu žádostivého.

Jedenkrát oddech cizího žití zarděl mne blízkostí spřízněné touhy:
záclony lože se zachvěly, odhrnuty diskrétní rukou, a klesly.

Tesknost. Zapadla minulá slunce, slzami zvětšují se hvězdy,
smuteční cypřiše čekají u cest. Nepoznány se míjejí duše,

každá svou rozžatou svítilnu při setkání cloní, nedůvěřivá,
jen dlouhé stíny vzpomínek táhnou se za nimi přes celý obzor.

Kam padnou, tam rostou mystické květy, vyzařující uhaslá světla,
a z jejich listů, rozemnutých, voní mi lítost němého setkání v smrti.

Miloš Dvořák

Otokar Březina inspirující (kráceno)

... ..

Místa mají své důvěrnosti. Narodil jsem se v Jasenici v domě, kterému se říkalo „stará škola“. (Od roku 1910 se tam začalo učit ve škole nové.) Tento dům byl později proměněn v selské obydlí s nově postavenou stodolou, stájemi atd., takže zejména jeho okolí změnilo svůj vzhled. Do tohoto domu, jak jsem se od něho dozvěděl, chodil kdysi též mladičký Březina v době svého učitelování v nedalekém Jinošově. Chodil za Josefem Křížem, který tam byl předchůdcem mého otce. Tento učitel byl pozoruhodný člověk, velký přírodopisec (odborník v životě hmyzu), a první prý uvedl Březinu do studia indické filosofie zapůjčiv mu Čuprův Úvod do indické filosofie. Některé verše Březinovy mám navždy sdružené s dojmy, jež ve mně zanechal můj dětský pobyt v tomto domě. Na jeho prostranném dvoře i na zahradě byla zákoutí, která se mi zdála naprosto odstavena od celého ostatního světa, úplně zapomenuta. Pocit odstavení a zapomenutí, který převládá v Tajemných dálkách, mám izolovaný do těchto míst. „Zapomenuté dítě, jež před bouří hraje si s úsměvem na pruhu domu uzamčeného.“

Je to zcela subjektivní a vědecky neprokazatelné a nepravděpodobné, ale já se nikdy nemohl ubránit dojmu, že mladý Březina, který v té době velmi trpěl pocitem osamělosti (marně přemáhaným duchaplností), zanechal tam něco ze své tehdejší přítomnosti a toto „něco“ že jsem po letech vdechl do sebe a přijal.

... ..

Otokar Březina byl duch, který dovedl vtisknout něco ze své přítomnosti každému člověku, s nímž se setkal a každému místu, jež si oblíbil. Tuto jeho vlastnost si uvědomujeme zejména v Demlově próze Pozdrav Tasova, což je vlastně Tasov cítěný a viděný Březinou. Máme pocit, jakoby místa kde žil a kudy chodil, uchovala si přes všechny převrasy a změny času jakousi stopu jeho přítomnosti. Je to nepochybně tím, že v osobnosti Otokara Březiny bylo něco výjimečného a nesmírně vzácného, co se neopakuje po staletí. Takové

vlastnosti vyvolávají u současníků i potomních generací kult a to kult oprávněný.

... ..

Každý kult má jen potud cenu, pokud je kultem inspirujícím. Kult, který neinspiruje, je kultem mrtvým, je pouhým pobožnůstkářstvím, které se protiví duchu díla Březinova, jež je a zůstane písní do století a tisíciletí otevřenou, inspirující život. A tak se nám před očima proměňuje Březina vzkříšený v Březinu křísícího.

MUDr. František Šeda

Vernisáž k 75. výročí založení Společnosti O. Březiny

Zásluhou Společnosti Otokara Březiny (SOB) se již 75 let připomíná jeho život a dílo. Jeho hluboké a nadčasové myšlenky a poznatky mohou tak promlouvat k současníkům a ovlivňovat i mladou generaci, na níž závisí naše budoucnost.

Ustavující valná hromada se konala 28. března 1932 – když před tím 6. října 1931 byly schváleny stanovy Společnosti.

Založení SOB předcházela veliká práce nejbližších přátel básníka ve Výboru pro uctění jeho památky. Byli to např.: Emanuel Chalupný, František Jech, Matěj Lukšů, František Bílek, Emílie Lakomá, Otakar Fiala, Dr. Malá, rodiny Höferova a Krulova.

První kroky zakladatelů SOB ještě ve Výboru směřovaly k zachování původního bytu básníkovy tak, jak byl za jeho života. Uskutečnili veřejnou sbírku – ta umožnila zachovat byt básníkův a postavit nad jeho hrobem sousoší F. Bílka: Tvůrce a jeho sestra Bolest.

Dědicové – Fr. Bílek, inspektor M. Lukšů a E. Chalupný – věnovali vše z básníkovy bytu, co jim bylo závětí odkázáno – Muzeu. Emílie Lakomá zakoupila od školníka Rezka básníkem mu odkázaný nábytek.

Zakladatelé Společnosti poznali v celé šíři duchovní hloubku jeho díla, jeho výjimečnost i mravní hloubku jeho osobnosti. Odhadli význam díla nejen pro současnost, ale hlavně pro budoucí generace.

Snažili se vyznačit básníkovu cestu od kolébky až ke hrobu. V této činnosti pak pokračovali po 7. dubnu 1990 další zanícení obdivovatelé vzkríšené Společnosti. I když, jak připomněl F. Höfer, Společnost vyvíjela aktivity i v období let 1932 – 1949.

Všichni předchůdci i současní aktivní členové vyznačovali a vyznačují celou životní dráhu básníkovu pro všechny milovníky jeho díla, kteří chtějí poznat duchovní sílu jeho učení.

Březinovo dílo je učením moderního člověka, který nemůže věřit v pochybná dogmata křesťanství, ale přesto potřebuje čisté náboženství, dodávající toužebný klid a harmonii.

Potřebu duchovního života a duchovního zrání pocítujeme zvláště intenzivně v dnešní zmaterializované době s konzumním přístupem k životu.

Sám Březina se vyjádřil: „Život je těžký, že člověk musí být rád, uchvátí-li Osudu nějakou dobrou chvíli.“ Toto Březinovo vnímání života vyjádřil F. Bílek na náhrobku velmi přesně.

Dále Březina říká: „Nastává doba, kdy se pozná, že nebezpečí je v nás samých, v našem srdci, v nedostatku lásky.“

Vážení přátelé, výstava, kterou dnes otevíráme k 75. výročí založení Společnosti Otokara Březiny, je součástí celé řady akcí, uskutečněných za přispění skupiny ČEZ – generálního sponzora, za podpory města Jaroměřice nad Rokytnou, a celé řady dalších organizací.

Výstava je jen nástinem činnosti Společnosti od jejího založení do dnešních dnů.

Je zde i dokumentární materiál z doby totalitních režimů, které činnost Společnosti nekompromisně zrušily. Avšak i v době nesvobody se Březinovo dílo četlo, v době politického uvolnění pak párkrát i vydalo.

V jubilejním roce 1968 připravila Společnost za podpory státních institucí celou řadu krásných akcí ke stému výročí básníkovu narození.

Výstavu k jubileu SOB, kterou dnes otevíráme, připravily Zora Ergensová, Helena Stejskalová, ing. Helena Peschová a Blanka Nedvědická. Materiály pomáhal vybrat nestor Společnosti Ferdinand Höfer.

Přátelé, Společnost je dědičkou a pokračovatelkou v poznávání a rozšiřování básníkovu díla. Je třeba ocenit veškerou činnost jak zakla-

datelů, tak všech pokračovatelů. Jejich zásluhy jsou dnes zcela evidentní. Jména všech by měla zůstat trvale zapsána v mysli těch, kteří se zamilovali do tak jedinečného a ojedinělého díla.

Vážení přátelé, přejeme Vám příjemné setkání s lidmi, kteří pomáhali a pomáhají uchovat a předávat cenné dědictví. Dílo Březinovo směřuje k úctě a vzájemnému respektování mezi lidmi a národy. Vždyť sám Březina říká: „Národ, který nepřijme sílu ducha, zahyne...“

Děkuji všem za to, co dělají k prohloubení duchovního vědomí díla Březinova. Nechť všem – minulým přátelům básníka i těm současným – odplatí vyšší moc způsobem, který daleko přesahuje možnosti dnešního ubohého světa.

Z výstavy k 75. výročí založení SOB

Jan Kratochvíl

Rodnému kraji

Má radost odkud pramení

tam z lesů v údolích
tam z bílých stavení
na kraji polí osetých

Pramení z dětských očí
ve kterých blýská smích
z rovin a zelených strání
kde za svítání
třpytí se v teplém slunci
pavoučí sítě

Má radost
čistá je jak dítě
které k nebi ručky zvedá
je prudká jako bystřina
ke které se z břehů
sklánějí větve stromů

Tam můj život začínal
tam chci jednou přijít zpátky domů

Za všechnu lásku
za všechnu něhu
kterou mi rodný kraj věnoval
chci mu vzdát svůj dík
i kdybych sám musel jít ještě dál

Má radost odkud pramení
z vážných tichých kopců
a z lučin rozkvetlých
z míst

které nesou stopy mého mládí

Tam jsem byl poutem lásky připoután
a byť bych zůstal někdy v světě sám

vím
má krajina
žije a dýchá
voní láskou a prací
a k ní
jak do hnízda se vrací
má touha
můj sen
má přání

Má radost odtud pramení

Nosím ji v srdci
jak matčino požehnání
jak žhoucí
věčné znamení

Hana Vráželová se narodila 17. února 1948 v Brně. Po návratu z emigrace se přistěhovala s dcerou Mirjam do Jaroměřic nad Rokytnou - Blatnice. Mimo obvyklé řeči v obci, tzv. „celkový kec“, který samozřejmě daleko pokulhává za skutečnou pravdou, zůstalo utajeno, že se jedná o zajímavou autorku a myslitelku. Obvykle své úvahy zapisuje jako aforismy nebo souvislejší rytmované texty, vzácněji jako verše. Z jejích prací nabízíme několik myšlenek:

Nikdy jsem nechtěla víc, než vidět kolem sebe co nejvíce radosti, zářivé oči, slyšet radostný výskot a smích dětí. Vidět šťastné lidi, spokojené se svým štěstím a láskou!

* * *

Víra je konec konců vždycky jen a jen naprosto individuální spojení jednotlivce se svým „Bohem“.

At' už ho nazývá jakkoliv.

Víra se nedá ani zdědit, ani studovat, ani předávat, ani vynutit.

Víra je DAR, který obdržíme či neobdržíme. Že jsme tento dar obdrželi, víme tehdy, když nemáme strach, vnitřní boje, pochybnosti, ale máme mít a klid v duši, a když tohle přejeme celému univerzu.

Ze svého pojetí víry, kterou jsme obdrželi, můžeme nabídnout dál!

Ale nemáme právo vnucovat, nemáme právo znásilňovat!

Každý stojíme na jiném stupni vývoje, a tak máme každý přirozeně odpovídající přístup k „víře“.

Každý z nás v hloubi svého srdce věří v něco, někoho, něčemu.

A podle toho se bude i chovat a pohybovat v životě.

Podle toho bude směřovat k tomu či onomu příbytku („V domě mého otce je mnoho příbytků“).

Svůj pravý dočasný domov nacházíme tehdy, kdy nás naše pohnutky, myšlenky, činy přivedou do souladu s těmi, kteří ten či onen příbytek již sdílejí.

Pokud se časem ukáže, že tomu tak již není, dojde ke změnám, což je zcela ve smyslu vývoje a ve smyslu „vyšší inteligence“.

Je-li soulad mezi „nově přichozím a příbytkem“, pak obě strany prožívají „ráj“.

Při dalším postupu jednotlivce je třeba opustit, pustit, a to vždy podle vlastní vnitřní pravdy.

Jen tak je dána možnost vývoje.

* * *

Až půjdu z tohoto světa, zanechám tu všechnu svou lásku.

Tu pochopenou i tu nepochopenou, tu přijatou i tu odmítnutou, nepřijatou,

- tu, která se k vám nemohla dostat, protože jste byli zaneprázdněni něčím jiným, protože jste byli slepí a hluchí, protože jste ji chtěli mít jinak zabalenou, jinak servírovanou, jinak podanou.

Zanechám i tu, o kterou jste se prali, ale nebojovali,

- tu, o kterou jste „hráli“!

Zůstane pohozena ve světě, a třeba jí někdo tu a tam kousek objeví.

Už proto je dán smysl mého života.

Jsem to „světu“ dlužna!

Sama jsem žila a šla svou cestou díky takovým zanechaným darům, díky setkáním, při kterých jsem lásku směla vnímat, díky všem paprskům světa, díky všem paprskům lásky, které jsem směla vidět!

Nic z toho ostatního mi nemohlo „moje slunce“ zatemnit! Možná proto, že jsem se nenechala zaslepit vámi! Že jsem pochopila, o co vám jde, a že to není to, o co jde mě!

Ale vždycky, když jsem vám posloužila, pak to bylo s tím nejlepším úmyslem a ze srdce a s velkou nadějí, že vám budu moci přenechat kousek toho světla, které jsem tak vděčně přijala za své.

Výstava grafik B. Reynka a fotokoláží D. Reynka

Tentokrát se naše Společnost zaměřila na Petrkov, malou vesničku blízko Havlíčkova Brodu, kde žil a tvořil Bohuslav Reynek a jeho žena Suzanne Renaud a kde žijí jejich synové Daniel a Jiří. V prostorách Muzea OB v Jaroměřicích byla instalována výstava grafik Bohuslava Reynka a fotokoláží Daniela Reynka. Tu 12. května uvedl pěknou promluvou pan učitel Josef Hrůza. Odpoledne pokračovala beseda s bratry Reynkovými Danielelem a Jiřím v místní základní škole. Výstava trvala pět týdnů a navštívil ji i značný počet zájemců z řad výtvarníků. Díky paní Ing. Haně Jandové ji zhlédli žáci ZŠ.

Část proslovu pana učitele Josefa Hrůzy:

Bohuslav Reynek je spjat se dvěma místy, a sice s Petrkovem a francouzským Grenoblem. Jak se dostaneme do Petrкова? Teď odtud právě přijeli synové Bohuslava Reynka. My půjdeme obráceně: do Moravských Budějovic a po císařské nebo státní silnici z Mor. Budějovic na Želetavu, dále Stonařov, Jihlavu, Štoky a už jsme blízko Havlíčkova Brodu. Už vidíme Havlíčkův Brod, ale nepojedeme dolů

z kopce, ale odbočíme doleva jen několik stovek metrů a bude tam obec, která se jmenuje Svatý Kříž. Hned na začátku je hřbitov. Otevřeme železnou bránu a vpravo za ní je hrob rodiny Reynkovy z Petrкова. Jsou tam prarodiče našich hostů Daniela a Jiřího, ale jsou tam pohřbeni i jejich maminka Suzanne Renaud, francouzská básnířka, která zemřela v roce 1964 a tatínek Bohuslav Reynek, který zemřel v roce 1971.

A pak už jen z kopečka zatáčkou a jsme v Petrkově. Hned na kraji uvidíme zámek. To je tedy místo, kde zde žili a tvořili a tvoří doposud Reynkovi. Byla řeč také o Grenoblu. Připomeňme si, kde ten Grenoble je. Je to v podhůří Alp, jižně od Ženevy a jihovýchodně od Lyonu. Tam prožívali zimy Reynkovi, tam se narodila Suzanne Renaud, tam byla doma. Ovšem pan Bohuslav Reynek i jeho synové tam doma nebyli, ti tam byli jen na takové dovolené. Oni se rádi vraceli do Petrкова. Bohuslav Reynek a Petrov, to patří k sobě. Bohuslav Reynek byl umělcem několika profesí, on byl básník, překladatel, malíř a grafik. Také byl - je to málo známo - kritik, recenzent. Spolu s Josefem Florianem vydávali Prameny. Prameny byly takové lístečky, kde prováděli rozbor uměleckých děl. Bohuslav Reynek žil tady v Petrkově, v zámečku. Zahrada překrásná, statek. Ovšem byla zlá doba. Po těch desetiletích, co mohli jezdit do Francie, přišel půst. Oni nesměli, jen jednou maminka Suzanne se dostala do Francie, a jinak konec. Bohuslav Reynek tvořil, on nejezdil po galeriích jako výtvarník. On dostával náměty přímo na místě. Tam na dvoře toho statečku, na zahradě a zobrazoval tedy slepice, zobrazoval květy, ovečky, ale také keře, stromy atd. Bohuslav Reynek měl vše v Petrkově, on tam měl i svůj betlém, on tam na svých grafikách umístil narození Páně, on tam na zahradě umístil i Golgotu, ukřižování Ježíše Krista, to vše tady uvidíme. Přijeli k nám synové Bohuslava Reynka, Daniel, který celý život pracoval rukama, jako šofér z povolání u Pozemních staveb v Havlíčkově Brodě, a Jiří, ten pracoval v živočišné výrobě na státním statku. Ale to jsou lidé, kterým nepřála doba, a oni se neohnuli před tou dobou. Daniel je tlumočnickem z francouzštiny do češtiny a uměleckým fotografem. Máme tady překrásné fotografie, a zdá se, že pokračuje v námětech, v jakých zobrazoval tatínek Bohuslav Reynek. Jiří v důchodě překládá, především z francouzštiny, a oba synové tedy vytvářejí veliké dílo.

Ing. Oldřich Pánek, Michael Florian, Josef Florian

Besedu s bratry Reynkovými uváděl Mgr. Jiří Höfer a kladl i jim více otázek.

JH: Něco k té rodinné historii, k rodinné tradici a tvorbě vašeho tatínka a maminky.

JR: Tak především myslím, že vše probíhalo přirozenou cestou. On byl synem rodičů, kteří k těm jeho hodnotám nebyli přístupni. Už v tom extrémním ražení, které se potom projevilo u jejich syna, se oni s tím museli smířit. On se prostě nepoved. To bývá v mnoha rodinách, dá se to označit za přirozený průběh a právě tu pevninu si musel vytvořit v tom rámci, který byl ohromně praktický, až skoro přízemní, racionalistický. I když jeho otec v rámci té vsi byl příliš výjimečný. Měl určitý étos, určitou hrdost, schopnosti ne praktické, ale občanské. Ale to vše zdaleka nestačilo na to, aby si rozuměli. Oni se stýkali třeba přátelsky, jenom že si udělali nějaký výlet, prostě žili spolu v koexistenci. Ta matka byla tak prozaická, že tam téměř nenačerpal skoro

nic, mimo určitého dobráctví, ona na něj určitě nebyla zlá, ale pocho-
pení nejužší neměl. Ona byla hrozně jednoduchá. Ona byla bigotní,
což hrozně kontrastovalo s jeho vírou z jiných zdrojů. On musel k ní
mít téměř odcizený vztah, protože to bylo na hony vzdálené, čím on
žil a co si třeba ověřil. Zvláště u těch Floriánů nebo jiných přátel, kteří
nebyli zrovna věřící, Čapek, Hofman, ale měli veliký smysl pro velké
hodnoty. Tak on najednou vplul do jiného světa. Teprve tam si ten
svůj vnitřní kontinent vybudoval, vlastně bez pomoci rodičů. Oni měli
jiné představy. Měli představy, že zdědí statek, že udělá inženýra.
Nepochopili, že to pro něj byla neschůdná cesta. Je známo, že ze stu-
dií víceméně utekl. Po prvním semestru se vrátil, navíc nemocný.
Nakonec i oni, kteří byli dost krátkozrací na ty problémy, uznali, že to
nepůjde a umožnili mu odjezd k moři do Bretaně, aby se z toho
zotavil. On byl okouzlený Bretaní, to se povedlo. Nepochopili, že
nějaká technika, racionálně, není jeho cesta. To zůstalo až do jejich
smrti. Ten vztah byl narušený od počátku tím nepochopením. Přitom
maminka jeho maminky, babička, naše prababička, ta byla úplně jiná.
Jediný člen rodiny, s kterým si rozuměl. Ovšem vůbec ne po stránce
umělecké, ale lidské, byla prostě svěží člověk, také praktická, ale
nezatížená těmi stavovskými vztahy. Tak to byly začátky. Taky ta
báseň „Blázen jsem ve své vsi“ vznikla v tom prostředí, které ho
nemohlo chápat. A také ji nepublikoval, aby se to rodičů nedotklo. Tu
báseň jsem našel v šufletu mnohem později, až po tatínkově smrti v 70
letech. Byla strčena pod nějakými lejstry, kde měl původně poznámky
a později lejstra od notářů. Z toho šuflete se mu dělalo velmi špatně,
při prvním pohledu na něj. Po jeho smrti jsem to prohrabal a tam jsem
tu báseň úplně na dně našel. Pak vznikla legenda, že je to tatínkova
předposlední báseň. Vůbec ne, to je báseň ze začátku 30. let, z období
toho určitého přezírání. Ta ves ho přezírala, nemohla jinak.

JH: Já bych prosil pana Jiřího, jestli byste mohl něco říci ke své
překladatelské činnosti, protože jste byl oceněn prestižními cenami.
Myslím, že překládáte knihy, které jsou skutečně přínosem v tom
nepřeberném množství vydávaných titulů.

JR: Tak já nebudu skromný a dávám za pravdu, že jsou to věci, které
tady opravdu scházely. V té produkci až téměř nechutné, myslím, mají
velký význam a myslím, že si ho podrží. Jak jsem se k tomu dostal?
Vždycky jsem měl na to velkou chuť, ale nebylo vůbec reálné o tom

uvažovat, protože mně bylo jasné, že ty věci za „totáče“ nikdo ani nezkusí někam s tím jít, o nějaké povolení požádat. Samo o sobě to duchovní zaměření. Protože se jednalo o Henryho Pourrata, který byl napojen na Jana Čepa, komentátora Svobodné Evropy, to bylo předem zabité. Já jsem se do toho nepustil také proto, že jsem byl v živočišné a to přece jenom vyžadovalo dost času a klidu, který jsem tenkrát neměl. A tak jsem se do toho opravdu dal, až jsem přišel do důchodu a až odvezli poslední prasata. A je pravda, že už třeba léta předtím, když jsem četl něco, co se mně líbilo, tak jsem si to v duchu trochu překládal. Měl jsem trému, když jsem se do toho dal. No, potom už stačilo u toho vydržet, vznikl tedy Kašpar z hor, což je dost velká práce. Ani mi to nepřišlo, že by to bylo nepřekonatelné. Další švýcarský autor Ramize, francouzsky píšící Vzpomínky na Igora Stravinského, jak spolu dělali Příběh vojáka. To by mělo vyjít u naší Veroniky v Havlíčkově Brodě. A ještě jeden tlustý román „Život Samuela Benneta“ a to je také Ramize. To je ve stádiu příprav. Ramize byl také Pourratův přítel, výjimečný autor, a u nás vlastně od 80 let prakticky nepřekládaný. Je to trochu zarážející, že se překládá tolik autorů obskurních, víceméně ze Západu. Já to nečtu. Mně stačí pouze v Nových knihách, o čem to pojednává, no tak člověk je jistý, že to číst nebude, že je to všechno stejné, předhánějí se v cynismu. A ten Ramize nebudí žádné vzrušení. I když je to jméno a bude velké jméno.

JH: Mohl bych se zeptat pana Daniela, jak jste dostal k té fotografii a koláži a jak jste a tatínkem dělal grafiky, přesněji tiskl.

DR: On si připravoval desky, on dělal tu špinavou práci s barvou a já jsem měl čistý ruce, obrazně řečeno. Tak jsem skládal ten papír a ten filc a obtahoval to tou sanitýrkou. To jsme dělali, zvláště, když byly ty kombinované barevné. On připravoval monotypy a pak jsme dělali spolu z téže desky. Protože se ten monotyp dělá na té desce. Určitý motiv té barvy se vytiskl a potom jsme museli aplikovat na sebe vlastní černou z téže desky. Tak jsme si s tím hráli, někdy jsme se trefili, někdy nám to také ujelo. Tak jsme to dělali o víkendech, po odpoledních, když jsem přijel z práce.

XY: Chtěl bych se zeptat, kdo tatínka učil tisku?

DR: Původně jako student trochu maloval. Potom měl období, kdy dělal pastely, uhly, kresby. A pak ho lákala ta grafika. Koupil si knížku I. F. Šimona. Jmenovalo se to „Příručka umělce“. Podle ní se seznámil s jehlami. On preferoval suchou jehlu, to je nejjednodušší z grafiky. Tam se dočetl o technikách. Zakoupil si takovou malinkou sanitýrku. Jedním z impulzů bylo, když nás vodil po Grenoblu po botanické zahradě, tam našel dvě tuby tiskový barvy, někdo je tam zapomněl nebo ztratil. To byl stimul, aby to zkusil. Podle Šimona se naučil, že se to ryje do zinku nebo do mědi. A jaké jsou na to jehly. Nalezená barva byla holandská, barva, která se mu líbila, a tak se dal do grafiky. Potom už se k jiným technikám nevracel. Sem tam zkoušel lepty, to se mu nevedlo. Tu suchou jehlu mohl dělat kdekoliv na koleně.

XY: Byl nějaký tiskař, který mu to ukázal?

DR: Ne, až potom, později, to tiskl pražský tiskař, když měl ty cykly – Sníh, Pastorále, Job - to tiskli tiskaři z povolání. Miro Pregrassi, to byl italský tiskař z Verony, a ten tiskl, když byly větší náklady, tak do stovky.

DR: K fotografii. Fotoaparát jsem dostal jako dítě od jihlavských Židů, jmenovali se Hermannovi. Před tím, než šli do Terezína, byli jeden rok u nás na vsi. Oni je vyhnali z Jihlavy. Tak ten doktor Hermann mně, jako klukovi, daroval malinký foťák. Jako pokusný měl pouze jeden čas. Tak jsem si s tím, když jsme chodili ven, fotil. Tatínek pásł ovce, já jsem tam s ním chodil. On mi přibližoval motivy, které se mu líbily. Naučil mě koukat. Mně to potom začalo bavit. Některé se povedly. Tak to byly ty začátky. Pak jsem si koupil Praktiku, pak jsem měl Pentaconfix, ten čtvercový. Čtvercové jsou moje desky. Kolikrát je nepovedená expozice, ale motiv je hezký. Tak bylo líto to vyhodit. A tak jsem vzal jiný, splácal jsem to dohromady, ono to dalo něco třetího.

JH: K té koláži jste se dostal samovolně?

DR: Tak nějak. Já jsem věděl že existuje systém sendvičů. Hrál jsem si s tím po chvilkách v 60. letech.

JR: To dalo zlobení.

DR: Já jsem se s tím nestrhal. Ono to bylo čtvercový, dalo se s tím otáčet neomezeně od sebe, k sobě. Matematicky hodně velké množství těch motivů.

To byla podstatná část besedy, dále se hovořilo o lásce k hudbě, kterou mají oba bratři nesmírně rádi, o vztahu k poezii tatínkově a mamčině, o cestách do Grenoblu atd.

Helena Peschová

Dopis Otokara Březiny Bohuslavu Reynkovi

Jaroměřice 3. listopadu 1917

Milý pane Reynku,

Váš překlad krásné knihy Traklovy jest básnické dílo, bohaté i jemnými, Vašimi *vlastními, původními* postřehy a objevy, a přesvědčuje mne znovu, že překladatelská Vaše činnost (byť i vzácně cenná) jest jen přípravou k Vaší vlastní tvorbě básnické.

S bratrským zájmem čítával jsem Vaše původní práce, které jste dosud uveřejnil, a zdá se mi, že by byl čas, abyste pomýšlel na jejich doplnění a souborné vydání. Kdybyste někdy v tíži samoty zatoužil po přátelském slově, uvítal bych Vás u sebe vždy s radostí a pohovořili bychom si o této věci. Ve čtvrtek a v neděli mívám vždy volno a stačilo by jen lístkem mne upozorniti, že přijedete. Zatím děkuji Vám vroucně za Vaše věnování i za obě krásné knihy Péguyho, které jste mi dříve již zaslal, a tisknu Vám ruce oddaně. Váš

O. B.

Za Václavem Florianem

Narodil se 14. června 1927 ve Staré Říši jako poslední, dvanácté dítě vydavatele a překladatele Josefa Floriana a jeho ženy Františky, rozené Stehlíkové. Měl šest bratrů a pět sester. Stejně jako jeho sourozenci, byl Václav hudebně a výtvarně nadán. Hudbě se však začal věnovat až díky svému bratru Metodějovi, který byl varhaníkem v benediktinském klášteře u sv. Markéty v Praze – Břevnově. K divadlu se dostal náhodou, když byl na návštěvě v Praze u bratra Metoděje. Zpíval v chrámě rekviem a při tom se jeho hlas zalíbil hudebnímu kritikovi B. Chlumeckému,

kteřý byl přítelem F. Halase a J. Seiferta. Ten chlapci poradil, aby se začal cvičit ve zpěvu a domluvil mu zkoušku u prof. Dimitrije Lewytského. Když při ní Václav uspěl, pokračoval v jeho hlasové přípravě prof. Josef Válka.

Pak, po dvouletém studiu na brněnské konzervatoři, nastoupil do pěveckého sboru Státní opery v Brně. Pak vystřídal operu Městského divadla v Opavě, operu v Olomouci a Hudební divadlo v Praze - Karlíně.

V roce 1963 byl přijat jako sólista do opery divadla J. K. Tyla v Plzni, kde zůstal až do odchodu na odpočinek, tedy plných pětadvacet let. Za svou hudební kariéru v kamenných divadlech vytvořil na dvě stě operních a operetních rolí. Přesto si nikdy nezazpíval roli revírníka v Janáčkově Lišce Bystroušce, ač po ní toužil.

Důchod trávil v Šašovicích u Želetavy, blízko rodné Staré Říše. Spolu s Miladou Šteifovou založil Ženský želetavský sbor, který se věnoval převážně písňové tvorbě, ať již lidové nebo umělé a Smíšený sbor v Moravských Budějovicích, který se věnoval především tvorbě duchovní. Oba sbory podle potřeby spolupracovaly při různých koncertech a vzpomínkových pořadech.

Mimo vedení sborů V. Florian napsal a sestavil lidové hry se zpěvy, inspirované pracemi F. Bartoše a starými legendami. Byl to Betlém

(1999), *Legenda o sv. Dorotě* (2000) a *Hra o lásce a zradě* (2001) - ze života sv. Václava. Vydal drobnou publikaci nazvanou *Maminka* (2002), kterou později ještě rozšířil a znovu vydal pod názvem *Vladař a služka*. S Městským kulturním střediskem v Moravských Budějovicích, vedeném ještě Václavem Kovářem, uspořádal několik vzpomínkových pořadů a výstav. Např. to byly betlémy Metoděje Floriana, výtvarné práce tří generací rodiny Striczkovy a Jirousovy, svaté obrázky aj. Zálibu v malování naplňovala tvorba obrazů, případně jejich přemalba nebo restaurování. Bylo to pro kapličky v Šašovicích, Vápovicích, Horkách, Bohuslavicích, Bolíkovcích aj. Ve Václavu Florianovi odešla významná osobnost kultury jihozápadní Moravy. Rozloučení se zesnulým se konalo 19. května v kostele Nejsvětější Trojice v Babicích, kde byl na své přání, ve farnosti své maminky, pohřben.

Radovan Zejda

Odešel prof. Václav Žilka

Česká kulturní veřejnost se rozloučila 18. dubna 2007 s profesorem Václavem Žilkou, který zemřel ve věku 82 let.

Odešel náš přední flétnista, jehož život byl nabitý především hudbou. Odešel umělec, který se trvale zapsal do dějin jaroměřické kultury.

V městské kronice v zápisu z roku 1956 můžeme číst, že výbor Helfertova hudebního léta (HHL) pozval do Jaroměřic nad Rokytnou mladého houslového sólistu Ladislava Stibora, který 25. května koncertoval ve velkém sále zámku za doprovodu Ivana Moravce, a dále flétnistu Václava Žilku a cembalistku Zuzanu Růžickovou, kteří koncertovali rovněž ve velkém sále zámku 10. října. Cembalo tehdy muselo být dopraveno z Prahy.

Od té doby se v Jaroměřicích pravidelně po čtyři desetiletí koncertovalo a Václav Žilka při tom rozhodně nechyběl. Dalo by se říci, že po slavné éře období Míčů a období, kdy Jaroměřice zněly pod taktovkou Joži Cigánka, to bylo období Václava Žilky. Jeho zásluhou v našem městě účinkovaly špičkoví umělci z řad pěvců, instrumentalistů, herců a výtvarníků.

Žilka se vždy do Jaroměřic těšil a netrpělivě vyhlížel, až se objeví bání chrámu sv. Markéty a zámecké střechy. Těšil se na krásné prostředí, které spolu s vnímavými posluchači dotvářelo atmosféru koncertů stejně, jako na setkání s přáteli. Nikdy nezapomněl položit kytíčku na hrob básníka Otokara Březiny. Vzpomínal na účinkování s místním symfonickým orchestrem a obdivoval se tomu, že tak malé městečko disponuje tak velkým hudebním tělesem. Při svých vystoupeních na různých místech republiky často zdůrazňoval, že jeho neoblíbenějším místem na celém světě mezi místy, kde koncertoval, je Sál předků jaroměřického zámku.

Oprávněně byl mezi těmi, kterým se představitelé města rozhodli v roce 1996 udělit čestná občanství. V posledních letech své aktivní činnosti, i přes pokročilý věk a ne vždy příznivou fyzickou kondici, dokázal Václav Žilka zapalovat mladé lidi pro muzicírování. Hýřil bohatstvím nápadů, které dovedl uskutečňovat i v dobách nepříznivých.

Žilkova životní pout' by se dala nazvat život s flétnou. Pout' nabitá činorodou prací a skoupá na volné chvíle. Posluchači, kteří nikdy nezapomenou na jeho koncerty a častá setkání s ním, poznali prof. Václava Žilku nejenom jako na vynikajícího interpreta, ale také jako pedagoga, organizátora, vypravěče a přítele. Byl profesionálem se srdcem zaníceného amatéra.

Ladislav Šabacký

JAROSLAV PALLIARDI NEARCHEOLOGICKÝ

(10. 2. 1861 Telč - 12. 3. 1922 Moravské Budějovice)

Jaroslav Palliardi je znám jako věhlasný moravský archeolog. Během svého života se ovšem úspěšně věnoval i jiným činnostem, které byly, díky jeho archeologickým úspěchům, pozapomenuty. Ukažme si proto některé nearcheologické aktivity Jaroslava Palliardiho v Moravských Budějovicích, kde prožil svá nejplodnější léta.

Do Moravských Budějovic přišel jako notář v polovině roku 1898. Před tím působil 14 let ve Znojmě jako notářský koncipient a krátce jako notář ve Vranově nad Dyjí. Svoji kancelář měl v budově okresního hejtmanství na rohu náměstí a Dobrovského ulice (dnešní SOU strojírenské).

Palliardi byl výraznou osobností s dobrými organizačními schopnostmi. To se ukázalo, když se téměř okamžitě zapojil do spolkového dění města. Postupně vstoupil do řady zdejších spolků, např. do Tělocvičné jednoty Sokol, Čtenářsko-pěveckého a ochotnického spolku Budivoj, místního odboru Ústřední Matice školské, Jubilejní jednoty lidumilů na Moravě, Družstva ku vystavění tělocvičny pro tělocvičnou jednotu Sokol, Sirotčího spolku, Ženského pěveckého a vzdělávacího spolku Eliška Krásnohorská aj. V některých se osobně angažoval, v těch pak většinou zastával jednu z čelných funkcí, jiné pouze finančně podporoval jako přispívající člen. K nejvýznamnějším patří jeho činnost v Sokole, kterému několik let starostoval. V roce 1899 obohatil moravskobudějovickou spolkovou scénu o místní odbor Národní jednoty pro jihozápadní Moravu, který založil společně se Stanislavem Marákem.

Protože na počátku 20. století byl spolkový život ve městech úzce provázán s životem politickým, dostal se tak Palliardi prostřednictvím své spolkové aktivity k místní politice. Už v roce 1902 byl zvolen do obecního výboru. Jeho členem zůstal až do své smrti v roce 1922, přičemž v letech 1905-1909 byl také městským radním. Zajímala ho především otázka školství, ale nevyhýbal se ani hospodářským a jiným záležitostem, prosadil například pojmenování ulic a byl členem komise, která vybrala jejich názvy.

V roce 1905 způsobil ve městě malou „revoluci“, která vedla ke generační výměně na moravskobudějovické radnici. Palliardi tehdy zformoval opozici proti dosavadnímu vedení města, a ta v obecních volbách zvítězila. Důsledkem tohoto volebního vítězství bylo rozdělení celého moravskobudějovického veřejného života na dva tábory – „mladé“ (pokrokové) a „staré“ (konzervativní). Palliardi se postavil do čela mladých.

Byl také jedním z mála stoupenců Masarykova politického realismu na Moravě. V roce 1906 založil v Budějovicích Pokrokový klub politický pro jihozápadní Moravu a díky jeho osobním kontaktům přednášelo ve městě pod záštitou klubu několik významných realistů,

včetně samotného Masaryka. Ten přespal v roce 1906 s manželkou v Palliardiho bytě na dolním náměstí č. 5 (dnes č. 4). Sám Palliardi ale nebyl v době Masarykovy návštěvy v Moravských Budějovicích přítomen, protože se účastnil sokolského zájezdu na Balkán.

Pokrokový klub měl blízko k lidové straně pokrokové. Ta se v roce 1918 sloučila s jinými občanskými stranami v Českou stranu státoprávně demokratickou, přičemž se Palliardi stal předsedou její místní organizace. Brzy po vzniku republiky z ní ale vystoupil a obnovil svůj Pokrokový klub, který úzce spolupracoval se socialistickými stranami. Tento směr Palliardiho politické orientace se kvůli jeho brzkému úmrtí už nestačil rozvinout.

Významný byl i jeho podíl na vydávání Našich novin, které v letech 1902 - 1914 přinášely zprávy z Moravských Budějovic a širokého okolí. Na jejich stránkách byly také otiskovány pokrokářské komentáře i útoky proti politickým odpůrcům Palliardiho a jejich stoupencům.

Po skončení první světové války zorganizoval vytvoření okresního národního výboru, který pak s Palliardim v čele přebíral státní moc a zabezpečoval fungování nově vzniklé republiky na moravskobudějovickém okrese.

K nejdůležitějším rysům Palliardiho osobnosti patřil nepřekonatelný odpor ke katolické církvi. Přestože sám pocházel z katolické rodiny a studoval na piaristickém gymnáziu v Kroměříži, během času se, zřejmě v souvislosti se svým racionálně vědeckým přesvědčením a módními myšlenkovými trendy, s církví rozešel a začal proti ní bojovat. Jeho antiklerikalismus se vystupňoval v souvislosti s kongresem Volné myšlenky v Praze v roce 1907, na který zorganizoval zájezd několika příznivců volnomyšlenkářství z města a okolí a po návratu založil místní skupinu Volné myšlenky. Sám Palliardi vystoupil z církve ještě před kongresem. Jeho příkladu následovala později manželka, dcera a další jedinci, především z řad učitelstva. Pořádal pak přednášky s volnomyšlenkářskou tematikou a tiskem mu vyšly i dvě brožury: „Papežství jako překážka kulturního vývoje lidstva“ a „Bible, věda a církev“, ve kterých se snažil pomocí svých vědeckých názorů a důkazů přivést ostatní ke „správnému“ přesvědčení. Soustředil kolem sebe skupinu bezkonfesijních spolupracovníků a svá proticírkevní stanoviska dokázal prosadit i v městské samosprávě - obecní výbor se na příklad na jeho popud přestal oficiálně účastnit církevních akcí. Palliardiho antiklerikalismus, který způsobil v Budě-

jovicích několik afér, ještě zesílil po první světové válce. Nevybíravé postoje notáře i jeho spolupracovníků byly častým zdrojem napětí ve městě. Situace se v tomto ohledu poněkud zklidnila až po jeho smrti, jak napsal moravskobudějovický kronikář František Jech.

Jaroslav Palliardi zemřel 12. března 1922. Jeho rakev byla vystavena o tři dny později v moravskobudějovické sokolovně a odtud přenesena na vlakové nádraží. Za rakví kráčeli v průvodu představitelé města, škol, pokrokových spolků i prostí občané. Na nádraží promluvil i známý archeolog Karel Absolon, pak byly Palliardiho ostatky převezeny do pražského krematoria ke zpopelnění. Rodině vyjádřil soustrast mimo jiných také prezident republiky T. G. Masaryk a předseda vlády Edvard Beneš.

Připočteme-li k nastíněné úctyhodné šíři zájmů a aktivit Jaroslava Palliardiho i to, že se ještě věnoval svému občanskému povolání (notářství) a časově velmi náročné archeologii, vidíme, že byl osobností velmi činnou. Uměl si svým nadšením získat řadu stoupenců, ale zároveň si svojí častou neústupností, přepjatostí a vyhrocenými postoji vytvářel i nemálo nepřátel. Jeho odchod byl však nesporně velkou ztrátou nejen pro archeologii, ale i pro veřejný život Moravských Budějovic.

Lenka Smetanová

Z činnosti brněnské pobočky SOB

Chtěl bych se zmínit o činnosti našich členů, kteří především z důvodu vzdálenosti a časového zaneprázdnění, vzniklého pracovními či studijními povinnostmi a v neposlední řadě rovněž zdravotními obtížemi, nejsou příliš často přítomni na setkání členů a příznivců Společnosti Otokara Březiny v Jaroměřicích nad Rokytnou.

Duší naší brněnské pobočky je doc. MUDr. Emil Černý Csc., z jehož iniciativy se od 24. října 2002 pravidelně scházíme jedenkrát za měsíc případně za dva měsíce. Scházíme se v počtu šesti až deseti příznivců díla Otokara Březiny. Naše setkání se díky panu docentu Černému konají ve velmi důstojném prostředí Rektorátu Masarykovy univerzity

v Brně. Všichni účastníci těchto každoměsíčních čtvrtěčních, asi dvouhodinových podvečerů mají na programu, který vychází především ze znalostí pana docenta Černého, mnoho impulzů k přemýšlení o díle velikého básníka Otokara Březiny, jehož tvorba, nás, všechny přítomné, zasáhla.

Besedy nejsou díky pedagogickým schopnostem pana docenta jednostranné. Dost často bývá velmi živá diskuse všech zúčastněných. Tato výměna názorů nás všechny posunuje k hlubšímu poznání díla velikého básníka, ale také k hlubšímu poznání pravdy života, světa, vesmíru, osudu. Výraznými postavami našich schůzek jsou členové Společnosti Anny Pammrové - manželé Chalupovi a pan inženýr Zábrš. Jejich aktivita a znalosti jsou obrovským přínosem rozšiřování vědomostí o Otokaru Březinovi.

Pro mě osobně je dílo a osobnost Otokara Březiny základem veškerého mého vnímání světa, vztahů jak mezi lidmi, tak i mezi všemi dnes ještě skrytými souvislostmi veškerenstva.

Milan Kerber

Zemřel Česlav Ludvík Malík, OPraem

V pátek 10. srpna tohoto roku se zástupy kněží, řádových sester a Třebíččanů rozloučily s významnou osobností, jejíž osudy se do značné míry týkaly i našeho kraje a spoluvytvářely jeho kulturní tvář.

Otec Česlav byl dlouholetým knězem v Tasově a několik let působil i jako děkan třebíčský. Byl mimořádným knězem, znalcem literatury a kulturní historie, milovníkem básníků. Patřil ke znalcům díla Otokara Březiny, Jakuba Demla, Jana Zahradníčka. Vrátime se k jeho osobě obšírným medailonem v příštím čísle bulletinu.

Radovan Zejda

Informace k mezinárodnímu sympoziu OTOKAR BŘEZINA 2008

- téma: Dílo, komparatistické studie, publikace, překlady, inspirace v literatuře, hudbě a výtvarném umění.
- termín: čtvrtek 25. a pátek 26. září 2008
- místo: Jaroměřice nad Rokytnou, Česká republika, Kraj Vysočina
- účast: 1. Přednášející, kteří přednesou příspěvek (max. do dvaceti minut).
2. Posluchači.
- záštita: Nad sympoziem převzal záštitu profesor Petr Fiala, rektor Masarykovy univerzity v Brně,
O záštitu jsme požádali také Václava Havla a Miloše Vystrčila, hejtmana kraje Vysočina.

Základní informace o organizaci:

- prezentace účastníků: 25. 10. 2008 od 10 do 12 hodin v Muzeu Otokara Březiny
- 11:00 pietní akt u hrobu básníka
- 11:45 slavnostní zahájení hodin na radnici
- jednání sympozia v renesanční Sala terreně ve Státním zámku v Jaroměřicích nad Rok.:
 - čtvrtek 25. 9., 14 - 18 hod.
 - pátek 26. 9., 9 - 16 hod.
- 17:00 koncert pro účastníky
- oba večery možnost přátelského posezení

Přednášející prosíme poslat příspěvky e-mailem, ve formátu MS Word 2000 do 30. 7. 2008 na adresu: studijniknihovna@otokarbrezina.cz, nebo poštou na CD, na adresu SOB: Společnost Otokara Březiny, Březinova 46, 675 51 Jaroměřice nad Rokytnou

Na členy SOB se obracíme s prosbou, aby oslovili osobnosti, které se literaturou zabývají, a mohly by mít zájem o účast na sympoziu, nebo poslali jejich kontaktní adresu (pokud možno e-mailovou).

V této souvislosti navrhujeme, aby se příští výroční setkání členů SOB uskutečnilo výjimečně v sobotu 27. 9. 2008. Předpokládáme, že řada členů přijede na sympozium a mohli by tak v Jaroměřicích nad Rok., zůstat do soboty.

V konečném textu oficiálních pozvánek mohou být drobné změny.

Jiří Höfer

DOTEKY KRÁSY 17.11.2007 v Jaroměřicích nad Rok. česká poezie v podání mladých

Projekt je příležitostí především pro střední školy Účast studentů vysokých škol je vítána.

Každá škola, která se přihlásí do projektu, připraví pásmo poezie autora, na kterém se domluví s organizátorem, tj. se Společností Otokara Březiny Vhodné je, aby i hudební doprovod zajistili studenti, ale není to podmínkou. V Jaroměřicích nad Rok. bude zajištěn program (prohlídka Muzea Otokara Březiny s původním bytem básníka, prohlídka barokního kostela sv. Markéty, ve kterém působil i F.V. Míča, tvůrce první české opery.

Finanční příspěvek bude pouze na úhradu benzínu osobního vozu, nebo na veřejnou dopravu. Část nákladů se bude hradit z dobrovolného vstupného.

Cílem je seznámení studentů i veřejnosti s moderní českou poezií, zvláště tou, která byla po dobu vlády totalitních režimů umlčována.

Více o celkovém pojetí projektu viz. Bulletin č.42.

Bližší podrobnosti projednáme s přihlášenými.

Jiří Höfer

Podzimní program:

Jaroměřice nad Rokytnou

15.9. Výroční setkání SOB. Podrobná informace na jiném místě.

13.10. v 17 hod. „Otčenáš“ Františka Bílka přednese Milan Friedl.

17.11. Finální setkání studentů z projektu Doteky krásy – interpretace moderní české poezie nejmladší generací (v 15 hod.)

Praha

23.10. v 17 hod. „Eseje Otokara Březiny“ v KDM, Francouzská 1, vchod z Nám. Míru (v klubovně v suterénu).
Další setkání s programem v PEN klubu se připravuje.

Brno

16.10. v 17 hod. „Eseje Otokara Březiny“, beseda v Památníku J. Mahena na Žlutém Kopci

Jiří Höfer

Pozvánka na Výroční setkání členů SOB 15.9.2007

10 hod. – pietní akt u hrobu OB s promluvou básníka **Jiřího Kuběny**

10:30 hod.- možnost návštěvy muzea a prohlídka výstavy k 75. výročí SOB

13 hod - **Výroční setkání členů a přátel v ZŠ O. Březiny**

Zpráva o činnosti včetně poboček v Brně a v Praze,
hospodaření a schválení

Plán činnosti, přípravy na sympozium „O. Březina 2008“

Drobné úpravy stanov SOB

17 hod - **Slavnostní večer „Pocta Otokaru Březinovi“** v sále předků
Státního zámku

**Pásmo z poezie Otokara Březiny přednese Gabriela
Vránová a Milan Friedl**

**Esej „Mír“ přednese Radovan Lukavský a Ludvík
Svoboda**

19 hod - Mše sv. za Otokara Březinu v chrámu sv. Markéty, sloužit
bude P. Karel Šubrt, člen SOB

Večer posezení s hosty a přáteli v restauraci Viola.

Pro přátele, kteří nemají večer spojení domů, můžeme zajistit ubytování.